

ОД РАДОИЊЕ ДО ВАРДЕ

Септембра 1941. године ступио сам у партизанае у Ужицу. Одређен сам за стражара код Фабрике оружја у Крчагову. Командир ми је био Јешо Поповић. Ту сам остао све до почетка прве непријатељске офанзиве. Тада смо сви ми стражари пребачени у Ужичку гимназију. Кратко време после овога распоређен сам на положај на Вујића брдо изнад Ужица за одбрану града. Ту нам је командовао Слободан Секулић.

После краћег времена одатле смо се почели повлачити преко Забучја према Златибору, На Златибору омо затекли Слободана Пенезића Крцуна/који је од пристиглих бораца одмах формирао мање јединице и давао им задатке. Он је одредио даљи правац кретања према Новој Вароши.

Прешли смо реку Увац. На месту прелаза није било моста па смо реку прешли газећи воду по великој хладноћи.

У Новој Вароши су се у то време налазили Италијани. Ми смо их после неколико дана напали и успели да ослободимо Нову Варош. Ту смо се задржали петнаестак дана, али је моја чета после изверног времена прешла у Радоињу. Тих дана су се на овом терену стално водиле борбе против четника и Италијана.

У Радоињи је, по заповести Врховног штаба, извршена реорганизација и тада је формирана Друга ужичка чета, којој сам и Ја припао. Тада је формирана и једна посаво-тамнавска јединица. Нама је дат задатак да се вратимо у Србију и наставимо борбу.

Командир Друге ужичке чете био је Ацо Вучковић, заменик командира Војко Петровић, а политички комесар Гвозден Јованчићевић.

Из Радоиње смо кренули крајем децембра 1941. године. Прешли смо реку Увац и кренули према Србији. ГТошто преко Увца није било моста, преко воде смо пребацили један балван и јашући преко њега сви прешли на другу страну.

После неколико дана стигли смо у село Шљивовицу, недалеко од Чајетине. На путу од Увца до овог села имали смо више борби са четницима по селима кроз која смо пролазили. У Шљивовици је Једног јутра, ириликом осматрања терена и припремања покрета наше чете, усред једне густе магле, заробљен наш

командир Ацо Вучковић. Дужност командира чете преузео је Војко Петровић.

Одатле омо кренули за Јелову гору. На путу смо се стално сукобљавали с четницима.

У Јеловој гори четници су нас опколили. Ситуација је била врло тешка. Никакве хране нисмо имали, а муниције оасвим мало. Ипак смо успели да се пробијемо и кренули смо према Варди и Мравињцима. Речено нам је да ће нас на Мравињцима сачекати друг Брадоња, али чим смо стигли у Варду, напали су нас Ајдачићеви четници. Били смо опкољени и после тешке борбе чета је ликвидирана. Погинуо нам је и командир чете Војко Петровић. Њега су мрвог отерали у Ужице и био је изложен на ужичкој пијаци ради застрашивања народа.

Један број бораца Друге ужичке чете је у овој нашој последњој борби заробљен. Мене су одвели у Рибашевицу и затворили у неки подрум. Ту сам провео око недељу дана без хране и воде. Сваки дан су нас тукли и мучили. Одатле су ме спровели у Ужице. Све су то чинили четници. Руке су ми везали жицом, а повели су ме слабо обученог и потпуно бооог. Био је велики онег. Пошто су ме дотерали у Ужице, предали су ме Немцима. У централном затвору, који је био под контролом Немаца, провео сам недељу дана чекајући да ме изведу на прекр! суд. Изведен сам пред преки суд негде почетком фебруара 1942. године и осуђен на смрт стрељањем. Са једном групом заробљених партизана спроведен сам у лошр на Бањици..

Ратко САВОВИТК